Potom navečer prišiel aj Nádaši a ešte Ilonin brat Pavol so ženou Oľgou a župan Pivko. Sedeli v jedálni utrápení, skrehnutí, zostarnutí. Ilonin muž sa sťažoval na sebectvo gazdov, šomral, ako ťažko sa zháňajú potraviny. Áno, to bola pravda. Nikto nemal nazvyš. „Oravský ľud sa stal veľmi sebeckým," povedal. Ilona nechcela, aby to hovoril pred hosťami. Ona najlepšie vedela, ako sa im míňa usporený majetok. Čo sa dá robiť, vedela, že ešte stále nie sú na tom tak zle ako mnohí iní. No jej muž sa s inými neporovnával. Posťažoval sa, že všetko, celú svoju tvorbu, obetoval ľudu, a... Bol to smutný Silvester. Profesor ho utešoval, že po vzniku spoločného štátu sa to zmení a že budú šance... ale Ilonin muž len mávol rukou. Taký čudný rozhovor to bol. Každý si rozprával svoje, z každého kúta ako keby hovoril niekto iný a nepočúval toho druhého. Ilona mlčala, lebo nemala čo dodať. Zašla ešte po kávu, nebola taká dobrá ako tá, čo servírovala, keď k nim profesor chodieval pred vojnou. No aj táto cigorka im dobre padla, zahriali sa a potom sa už rozlúčili. Nijaké potešenie im návšteva nepriniesla.

Na druhý deň dopoludnia profesor prišiel

zavinšovať nový rok. Pri káve presviedčal Ilo-
ninho muža, aby prišiel do Prahy na májové
slávnosti ako zástupca Slovákov. Vraj ho tam
privítajú, ako sa patrí. Bude mať možnosť
predniesť reč a zúčastní sa na všetkých sláv-
nostných podujatiach. Ilonin muž sa potešil,
no Ilona videla, že ho trápi to, o čom vedeli
len oni dvaja. Chýbajú peniaze na cestu pre
oboch. A v takomto zdravotnom stave už sot-
va môže ísť sám.